la Falç

"bon cop de falç
bon cop de falç
defensors
de la terra...."

els segadors

Publicació de l'Esquerra Catalana dels Treballadors.(E.C.T.).10 carrer Foy.66000.PERPINYA

Nº21. Novembre del 1975 Preu: 3 F

- VOLEM VIURE A L'ESCOLA
- LETTRE D'EXIL
- EL CONGRES DE CULTURA

EDITORIAL

La marxa de BAIONA ! "Tots els colors del verd" avançant milers cap a un Pais Base ocupat desde TARNOS d'Occitania, i malgrat el temporal, cantant l'himne dels gudaris (els guerrillers bascos).

TXIKI ! Presente ! ECHEBARRIETA ! Presente ! OTAEGI ! Presente ! ETXAVE ! Presente ! Ereu tots aqui amb nosaltres, companys que ens ensenyeu el cami ! Erem la vostra guardia d'honor i de justicia. Com les coses quedaven clares aquell primer dissabte de Novembre malgrat la foscor del temps ! EUSKADI-SUD era mès que sempre totalment ocupada. L'armada fins i tot era mobilitzada : ESPANYA ! Presente ! EUSKADI-NORD també : a HENDAYA hi havien mès CRS i Guardies mobils que de panotxes ! A un company base que havia fet la guerra d'Algèria aixo li recordava la batalla d'ALGER : FRANÇA ! Presente ! Els "grisos" d'un costat, els mig-blaus de l'altre ! L'unitat d'EUSKADI era realitzada : unitat d'opressió, de repressió, d'ocupació ! Tornant cap a CATALUNYA-NORD el Diumenge hem despassat 42 camions de guardies mobils ! PONIATOWSKI ! Presente !

Haviem vingut de tots els rodals de l'hexagon ! Les trampes d'en PONIATOWSKI i del criptofeixisme francès no havien impedit els revolucionaris bretons, francesos, occitans, catalans d'acudir en aquesta cita de l'alliberament dels pobles victimes de l'imperialisme francès i espanyol. FRANCO és possible que duri un temps la teva agonia, peró estem més segurs que mai que la teva mort és proxima.

L'hexagon s'esberla ! De BAIONA a BASTIA, de CARCASSONA a BREST, el princep és obligat de jogar la seva ultima carta, la força brutal de l'opressor. Nosaltres sabem que més l'obligarem a treure aquesta "ultima raò" més el poble s'acostarà dels qui lluiten per la seva llibertat.

La presència massiva de revolucionaris francesos i espanyols a darrera de les banderes dels pobles oprimits es qualcom d'extraordinari, que ens permet un gran optimisme dins la nostra lluita. En J.P. SARTRE, moralment present a BAIONA, escrivia en la prefaci del "Procès de Burgos" : " El que l'ETA ens revela és la necessitat que tenen TOTS els homes àdhuc centralitzadors, de reafirmar llurs particularitats contra la universalitat abstracta (....) Car hi ha un poble base (....) però el jacobinisme i la industrialitzaciò han aclarit el nostre poble : només hi ha, avui, masses francesos." Amb nosaltres, a BAIONA, eren presents els pobles espanyol i francès, contra la repressiò i l'opressiò. LES NACIONS OPRIMIDES PER L'IMPERIALISME FRANCO-ESPANYOL S'ESTANT UNINTS !

JUNTS SEREM INVENCIBLES !

GORA EUSKADI ASKATUTA !

VISQUIN ELS PAISOS CATALANS UNITS, LLIURES i SOCIALISTES !

El Segador

CRONICA de TOTHOM

OFICINA D'INFORMACIO CATALANA

El mes de juny d'enguany s'ha creat a Lausana, per la voluntat d'un grup de catalans de Suïssa i principalement des Cantó des Vaud, una associació que s'ha donat el nom d'OFICINA D'INFORMACIO CATALANA.

Els objectius desitjats pels membres són :

- prendre consciència de la problemàtica catalana i conèixer-la a fons.
- integrar-se a la vida política del País a través, per exemple, de l'Assemblea de Catalunya, de l'ajut als presos polítics o d'altres mitjans idonis.
- facilitar informació referent als Països Catalans als mitjans informatius que es mostrin receptius i a totes les persones o entitats amb les quals tinguen coincidència d'interesses.
- participar als problemes polítics que el nostre estat d'immigrants imposa.

O.I.C.
C.P. 444
1000-LAUSANNE 17 SUISSA

NOSTRA TERRA

Pour faciliter le travail d'un de nos collaborateurs LA FALÇ recherche toute personne pouvant fournir des documents ou apporter son témoignage sur le mouvement Nord-Catalan NOSTRA TERRA ainsi que sur son fondateur Alphonse MIAS.
Ecrire à la revue.

CORSEGA

La situation de répression particulièrement dure que subit actuellement le Peuple Corse, nous conduit à nous adresser à votre Organisation. En tant, qu'UNION DES TRAVAILLEURS CORSES EXILES, militant pour un retour massif de nos compatriotes dans l'Ile, nous vous proposons un ensemble de points sur lesquels nous souhaiterions avoir votre appréciation, votre accord et votre soutien.

1 - Libération d'Edmond SIMEONI et de tous les autres patriotes Corses.
2 - Retrait des forces de répression y compris la Légion.
3 - Retour des Travailleurs Corses en CORSE et Corsisation des emplois.
4 - Maitrise par le peuple Corse de son propre destin.

UNION DES TRAVAILLEURS CORSES EXILES
11, rue B. Bourdon
78400-CHATOU

AMISTANÇO DI JOUINE

Vous mande çai-joun un chéqui de 25,00 Fr per un abounamen à voste journau "LA FALÇ" qu'espandirèn dins l'amistanço di jouine (Assouciacioun culturalo pèr lou federalisme, e adoumc l'autounoumìo en Prevènço)

AMISTANÇO DI JOUINE c/o Jousé ROULET
Instituteur, Ecole Publique.
13440-CABANNES

IRLANDA

Après une interruption de quelques mois dûe au retour en Irlande de G. Mac ALINDEN, "La Charrue Etoilée" - organe de notre Comité - paraît à nouveau. En vente également l'excellent livre de notre camarade Michel D. PERRAUDEAU, "Irlande. Pays des Négres Roux".

COMITE FRANCO-IRLANDAIS
28 rue Delaâge
49000-ANGERS

SOVINT S'ACABA PER MOLTS

Felicitacions pel vostre coratge. Gai rebé sempre es comença per pocs i sovint s'acaba per molts. Salut!

J.E.
SAINT-OUEN.

d'en LAFARGUE a l'ESTALIN

D'ençà del 1968, de cara a les lluites (economiques, culturals,politiques) de les nacionalitats i minories oprimides s'ha desenvolupat (al menys en quatre països europeus: ESPANYA, FRANÇA , GRAN BRETANYA, ITALIA) un debat sus del sentit polític general de tal lluites dins l'EUROPA capitalista. El número especial dels "TEMPS MODERNES", la conferència internacional de TRIESTE sus de les minories enguany van ser potser els moments més interessants en un debat que continua.

A causa de les orientacions actuals del moviment obrer europeu (social democràta de dreta, social democrata d'esquerra, revisionista) hom entén bé el perquè les lluites de les nacionalitats i minories oprimides van ser no sols sostingudes pels democratics socialistes pero també malament criticades. No hi ha perquè estranyar-se'n o queixar-se'n. La història del moviment obrer i socialista internacional presenta pas unicament exemples de preses de posicions politiques i teòriques en defensa del dret a l'autodeterminació de les nacions oprimides com les d'en MARX, ENGELS, LENIN i MAO TSE TUNG, però també la refutació d'aquestes

N'hi ha prou de pensar amb LASALLE, amb LAFARGUE, amb la majoria dels dirigents bolxevics, a la ROSA LUXEMBURG i sobretot a l'ESTALIN,un cop mort en LENIN. No és pura casualitat si l'ESTALIN en el seu famos assaig "el marxisme i la linguistica" va esmentar le LAFARGUE pel seu article "La langue française avant et après la révolution"(Ere Nouvelle, Gener Febrer 1894). Avui dia a EUZKADI el pretesament ETA VI, a OCCITANIA l'ex Lliga Comunista (cf: Paul ALLIES: "L'Occitanie et la lutte de classe" in Cahiers de la Découverte à Monpellier), a FRANÇA els dos números especials de la revista "Partisans" dedicats al "Domini Nacional", van ser les expressions més rigoroses en el plà cultural de l'atac teòric contra el principi d'autodeterminació de les nacionalitats i minories oprimides de l'Europa occidental.

S'hi afegeix ara "Le Français Nacional"(Col.l. Analyse, dirigida per Louis ALTHUSSER) de la Renée BALIBAR i d'en Dominique LAPORTE, sèrie Langue et Literrature HACHETTE.

Sense cap mena de dubte aquesta obra prossegueix l'atac contra les nacionalitats a l'Estat Francès i a Europa afegint-hi a més un analisi històric i lingüistic.

Els autors del llibre proclamen diverses vegades el llur coratjós i lloable objectiu de lluita per la reforma de l'ensenyença de la llengua francesa per les masses populars, mitjançant l'aclariment del culte de l'ortografia, de l'escola elemental (culte de la cultura aristocràtica franco-llatina). Però encara que declarin que això és el centre real de la llur obra científica, falta totalment qui sap perquè, en el llur llibre mateix, una il.lustració adequada i coordinada del programa de la llur reforma.

Tanmateix poc falta això car segons els autors, la burgesia francesa (pobreta) " no ha pas encara tret totes les conseqüències de la revolució francesa en el terreny de la linguistica frances" ! S'agarrapa a una gramàtica que fins i tot no afavoreix més els seus interessos de classe, etc...

Desigem bon vent i bona vela als qui volen donar lliçons a la burgesia sobre el que són els seus veritables interessos de classe. Contra un programa de reforma de l'ensenyança de la llengua francesa a escola esbossat molt sumariament, el llibre tanmateix ens ofereix un ràpid esbós històric de la política lingüistica i escolar seguida pels governs en el curs de l'Assemblea Constituent, la Convenció girondina, jacobina i termidoriana. Aquell esbós es tret de la "Histoire de la Langue française" de Ferdinand Brunot. Com els autors ho declaren lleialment la llur recerca no és fonamentada de documents nous pero és més aviat un comentari de la vella obra d'un autor envers el qual manifesten una certa actitud esnobinaire, encara que accepten substencialment tots els resultats de la seva obra, a l'excepció d'unes espressions massa sentimentals de cara a la revolució francesa i als seus resultats lingüístics. L'esnobisme un xic cínic no permet pas tanmateix d'amagar una fonamental i impotent subordinació de cara a les recerques i a les tesis d'en BRUNOT.

En realitat els autors han redactat un aggiornamento sintetic del Llibre 9 de l'obra d'en BRUNOT afegint-hi unes tesis que es diuen vagament seguidores -, del marxisme de la 2na internacional, un marxisme de tipus positivista i absolutament no dialèctic.

El principi juridic general sobre el qual els autors fonamenten el llur projecte de reforma de l'ensenyament és el principi "fonamental" d'igualtat (linguistic i extra-linguistic). Aquell principi es a tal punt fonamental que potser els autors bé farien de reflexionar més en allo que MARX va escriure en les "Notes marginals del programa del partit obrer alemany" del 1875, a propòsit del dret quê en lloc de ser igual tindria de ser desigual. I l'indicació marxiana s'encontra textualment en l'escrit d'en LENIN dins la seva "Qüestio de les nacionalitats i de l'autonomia" on el revolucionari rus afirma que tots els que no han entès que l'internacionalisme de part de la nació dominadora té de consistir no sols en el respecte de l'igualtat formal de les nacions ans en una desigualtat que compensi la desigualtat que es manifesta concretament dins la vida no ha pas entès quina ha de ser l'actitud realment proletariana de cara a la qüestió nacional.

El autors haurien tingut d'estudiar amb més atenció les relacions dialèctiques que existeixen entre igualtat i desigualtat. I doncs intentar no confondre com ho fan diverses vegades en el llibre l'igualtat amb l'uniformitat, com si l'igualtat excloïa la diversitat, és a dir el desenvolupament omnilateral de l'individu del qual parla MARX. La llur concepció de la igualitat és de fet la mateixa (encara que hagi canviat de signe, de negatiu a positiu) que la dels burgesos terroritzats per l'anivellament, per l'uniformitat que presumeixen ser l'objectiu de del comunisme. A conseqüència una constitució com l'actual constitució italiana, una quieta constitucio burgesa, ampliament inoperant, establerta per una assemblea constituent a la qual feia falta el poder juridic ordinari va establir en el seu article 6 el principi de la "protecció" per normes juridics convenients de les minories lingüistiques. Doncs de les normes que asseguraran la protecció de la diversitat de les minories.

Exceptuant la incapacitat de desenvolupar una analisi materialista i històrica del principi d'igualtat els autors demostren una "beata ingenuitat" també de cara als altres problemes (immensos) que planteja l'obra d'en BRUNOT.

L'OPRESSIÓ LINGUISTICA I LA SEVA APOLOGIA.

En la revolució francesa no faltaren les contradiccions de tota mena, especialment pel que concerneix la seva politica.

No serveix gaire a la comprensió de la politica lingüistica de la Revolucio d'aclarir totes les interrogacions explicant que la dictatura jacobina va ser una dictatura democràtica i que la politica lingüistica dels jacobins va ser només l'aplicació del terror revolucionari en aquell sector de la política. I de demostrar en el terreny de les analisis concretes de les situacions concretes que tots els actes politics d'un govern de dictatura democràtica son realment democràtics. I això deixant de banda la complexa qüestió de la relació entre entre jacobinisme i leninisme. En LENIN en realitat no ha identificat mai el bolxevisme amb el jacobinisme. N'hi ha prou de recordar la coneguda afirmació de les "dues tàctiques de la socialdemocràcia en la revolució democràtica". Aixo no significa hom ho entén que volem imitar a tot preu els jacobins en 1793 i fer nostres les llurs idees, el llur programa, els llurs mots d'ordre, el llur mètode d'acció.

En el marc de la revolució francesa tanmateix les posicions de cara a les llengues foren diverses i diferenciades. El programa escolar de la fisiocràcia preveia la traducció en les diverses llengues de la població agrícola. En conformitat amb el projecte fisiocratic l'Assemblea constituent amb el Decret del 14 de Gener del 1790 va establir el principi de la traduccio dels seus actes. Al més d'Agost del mateix any e en GREGOIRE va engegar la seva enquesta sus de la situació lingüistica dins l'estat francès a amb un qüestionari de 43 qüestions. Fins al 8 de pluviosis de l'any II (27/1/1794) no hi va pas haver noves disposicions legislatives de cara a la llengua. En aquell moment, després del report presentat per en BARRERE al nom del Comité de Salvació Pública sobre "els idiomes estrangers i l'ensenyança de la llengua francesa" va ser aprovat un decret que afirmava encara el pri principi de la traducció oral. El canviament decisiu va intervenir amb el decret del 2 Termidor del1794 segons el qual el fet de publicar un ac acte qualsevol dins una llengua altra que la francesa (abolicio del principi anterior de la traduccio) castigat amb una pena de 6 mesos de preso pels funcionaris o oficials públics que havien redactat uns tals actes " amb idiomes o llengues altres que el francès.". Unes setmanes abans el 16 de prairial (6 de Juny) en GREGOIRE havia presentat el report " sus de la necessitat i dels mitjans d'anorrear el "patois" i d'universalitzar l'ús de la llengua frances ".
I el mateix dia fou aprovat un decret, després d'un report del Comité d'instruccio publica que preveia una nova gramàtica i un nou vocabulari. Sense dubte el Decret del 2 Termidor 1794 iniciava un canviament radical. Hom passa de fet d'una política de difusió de la llengua francesa a la repressió lingüistica. I la repressió linguistica no és un aspecte necessari i indispensable de la política de difusio de la llengua francesa. Abans d'atribuir aquesta decisió als jacobins cal notar que el Comitè de Salvació Pública no era en realitat un organisme polític i estatal homogeni. Era constituït en realitat d'una majoria de 8 membres i d'una minoria de 3. Les divergències entre majoria i minoria es resolgueren per l'assessinat de la minoria. No enfrontar la qüestió de les causes de tal divisions significa prendre els lectors per beneits. A més, d'ençà del 15 de Messidor en Robespierre

no es feia més veure al Comitè de Salvació Publica. D'ençà d'aquell dia fins al 9 Termidor va donar només cinc signatures a diversos decrets les quals li varen ser demanades al seu domicili. El projecte de decret del 2 Termidor quina signatura portava? Seria interessant d'ho saber. D'altra banda la política lingüistica "jacobina" (usem d'aquesta terminologia que unifica guillotinats i guillotinadors) va pas tenir unicament aspectes progressistes puix que el 30 de Brumari de l'any 3 (20/II/1974) hom va adoptar com a text únic pèr l'ensenyança del francès a escola el "elements de la grammaire française" d'en LHOMOND, una obra escrita als voltants dels anys 1780 i destinada a l'escola del règim absolutista.

POLÍTICA LINGÜISTICA I POLÍTICA AGRÀRIA.

Encara que la lectura del report presentat per en GREGOIRE el 16 de prairial del 1794 contradigui rotundament una tal interpretació per les seves nombroses referencies al lligam entre les llengues a anorrear i el camp els autors del llibre estableixen un lligam precís entre repressió lingüistica i desenvolupament del treball assalariat industrial. Deixem de banda l'afirmació boja segons la qual el sufragi universal pressuposa l'uniformitat lingüistica com a condició d'èxistència. Els autors, un xic, distrets no se van recordar que en certs estats com BELGICA, SUISSA, IUGOSLAVIA, etc. eleccions han tingut lloc regularment d'ençà de decennis.

BAIONA el 1er de Novembre 75. (foto "la Falç").

Se tracta en realitat d'un molt dolent intent d'explicacio de les causes del terrorisme linguistic jacobí. Gramsci, amb una tota altra intel.ligència de l'història ha vist en la politica jacobina de "concentracio burocratico-militar", una necessitat a la qual els jacobins no podien remunciar sense suicidar-se. Sense això, segons en GRAMSCI la França rural no haguès acceptat la política agrària. I és precisament quan hom passa a l'analisi de la politica agrària jacobina que els problemes es compliquen. Una excel.lent anàlisi com ara la d'en Claude MAZAURIC a proposit de "Vendée et chouannerie" (La Pensée, nº 124 Desembre 1965.) s'afageix a les conclusions que emeten dubtes molt seriosos sus del caràcter pro pagès de la politica agrària dels Jacobins. (citació)... en Gregoire ha declarat explicitament dins el seu report que la qüestió dels patuesos concernia sobretot el camp on eren els instruments perillosos d'aproximació entre l'aristocràcia i els pagesos i d'exclusió dels revolucionaris de les ciutats. Perquè caldria deixar de banda el GREGOIRE a propòsit d'aquell lligam. La qüestió obrera no surt mai en el seu report. Es mes que probable en canvi que els jacobins pecant així de manera grollera per idealisme hagin atribuït a l'ignorància del francès de part dels pagesos el que era fruit (les insurreccions) del llur millor coneixement i informació sus dels nous propietaris de les terres (comunals, feudals, eclesiastics,) posades en venda pel govern revolucionari. El discurs sus de l'ignorància de la llengua francesa pels pagesos servia perfectament per disculpar-se dels resultats clarament antipagesos de la llur política agrària. Dins el llibre, com dir-ho, circula un entusiasme un poc excessiu pel terrorisme lingüistic que sigui jacobí o no. Si no fos irrespectuós voldriem demanar als autors el que preveu el llur audaciós programa de reforma de l'ensenyança de la llengua francesa en relació amb els fills dels treballadors immigrats que viuen a França. Es que els autors admeten que els fills d'aquells treballadors (italians per ex.) tenen el dret d'estudiar a França dins l'escola francesa també la llur llengua materna a més de la llengua de la revolució francesa.? La qüestio és pas únicament acadèmica. Se tracta de l'actitud a prendre de cara a una qüestió que existeix dins un munt de països europeus en els quals treballen milers de treballadors que perillen de ser foragitats cap al llur país així com la llur família. Els dirigents del moviment obrer europeu anomenen aquells treballadors les"noves minories nacionals".

La definició es interessant. Però quina política entre altres lingüística es proposa en aquells assalariats ?.

Qui sap perquè però : la lectura d'un llibre com "Le Français National" no deixa pas tranquil.la en aquest aspecte.

Octubre 1974

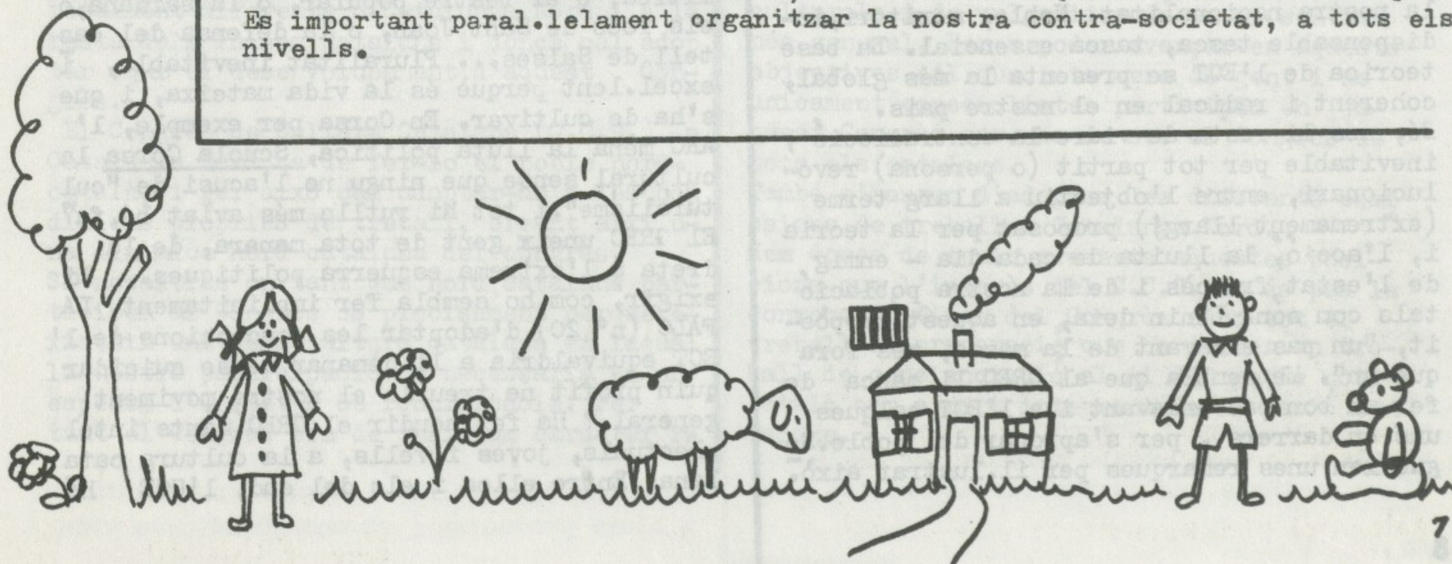
Elio FRANZIN

Volem viure a l'escola?

1951: La Republica, quarta del nom, peró sempre una i indivisible, considerant que sòn morts els pobles de l'hexagon surt una llei que permet l'introducciò de les llengues allogens a les escoles. Els "patues" poden ser ensenyats. PODEN! Durant anys nomes aprofitaran aquesta facultat uns mestres heroics de l'ensenyança secundària, que fora de les hores normals, benevolment, donaran cursos a un grapat d'alumnes heroics! L'administraciò ella, farà tot el possible per privar la llei de tota aplicaciò real. Peticions, audièncìes al ministeri d'entitats com "Défense et Promotion des Langues de France" no hi faran rés. Com que els Ministres de l'Educaciò que anomenen Nacional canvien cada sis mesos, cada Ministre nou explica que té d'estudiar el problema. A vegades constitueix una Comissiò. A vegades envia un Missi Dominici a les llunyanes provincies oficialment per estudiar els menesters i les possibilitats, però en realitat per veure si els patueses enfí han finat. Aixi és que nosaltres fa uns tres anys varem rebre amb solemnitat - el GREC l'ha convidat al Restaurant i tot - un diputat UDR bretò enviat pel govern. Sembla que ultimament el F.L.B. l'hagi regalat d'un poc de plàstic a casa seva. Val!

1975: Les llengues i les cultures que han volgut matar tornen a neixër. A CATALUNYA NORD, al cap de 24 anys (una generaciò) certs mestres d'escola han decidit d'ensenyar el català. Una hora per setmana. Tota una reflexiò pedagogica s'està realitzant collectivament per mor que l'interès de la mainada majoritariament descatalanitzada del punt de vista linguistic sigui desvetllat. La batalla no és del tot guanyada perquè encara l'estructura administrativa es manté majoritariament hostil. La responsabilitat dels mestres és gran en aquesta batalla. Els llurs predecessors van ser els eficaços artesans de la descatalanitzaciò. Recordem el que hem pogut llegir sus de les parets d'una escola de muntanya: "Soyez propres, parlez français" Es que enfi serà possible a escola ser brut i català? Es què serà enfi possible de viure a escola?

1975: Sempre a CATALUNYA-NORD. L'exemple basc és contagios. Hom sap (veure la Falç nº 20) que els Bascos han organitzat els mitjans de defensar la llur cultura amb la creaciò de parvularis (escoles maternes) basques que anomenen IKASTOLA. L'idea fa el seu cami adintre de molts grups de CATALUNYA NORD. Creiem que si la lluita adintre de les institucions educatives de l'Estat és absolutament necessaria, també no cal esperar miracles de l'apareD Es important paral.lelament organitzar la nostra contra-societat, a tots els nivells.

lletra a la falç

GERARD VASSALLS

La situació de la nostra petita comunitat catalana és desastrosa. Objectivament sembla molt lé de Corsa, com és dit al nº 20. Semblança que me va fortament commoure ja el 1973, quan en Stromboni, president de Scuola Corsa (federació de totes les entitats culturals) va venir a passar una jornada a la UCE. Per desgraci, subjectivament, és de dissemblança i d'oposició que se tracta, car de totes les nacionalitats no-franceses de l'hexagon, la nostra, de moment, apareix la més endarrerida, passiva, i alienada pel nacionalisme francès. I això forma la broma més negra del nostre cel, i l'origen de la feblesa general de tot el nostre moviment.

Es pas una faula la menaça d'una destrucció de la base popular de la nostra catalanitat donques d'aquesta catalanitat mateixa. Cal notar que el procès d'abandó popular de la llengua, el parlar francès als mainatges, va començar en els vilatges uns vint anys abans la rapida desagregació demografica actual, deguda a causes economiques ben conegudes dels lectors de LA FALC. El lligam entre cultura i base economica és real, mes no pas cap bri mecànic! En tot cas, aviat, els catalans serem una minoria al nostre pais. A Perpinyà, ja és fet, i amplament.

Es veritat que el GREC, de cara en aquest perill mortal, de cara al poble, ha fet poca cosa fins ara, és veritat que la UCE ha pas fet més, i pot pas fer més. L'ECT, ella vol lligar les reïvindicacions economiques i socials dels treballadors de les viles i de la terra a l'alliberació socialista de la nostra nacionalitat. Noble, meritori, indispensable tasca, tasca essencial. La base teorica de l'ECT se presenta la més global, coherent i radical en el nostre pais.
Bé, mes li resta de viure la contradicció, inevitable per tot partit (o persona) revolucionari, entre l'objectiu a llarg terme (extremament llarg!) proposat per la teoria i, l'acció, la lluita de cada dia - enmig de l'estat francès i de la nostra població tals com son. Lenin deia, en aquest propòsit, "un pas endavant de la massa, mes fora que un". Me sembla que al GREC li manca de fer un bon pas endavant i a l'ECT calques uns en darrera, per s'apropar del poble. Segueixen unes remarques per il.lustrar això.

1.- Sul terrèn que s'és coratjosament llestat, l'ECT encontra entitats adversaris: els principals i puixants, son el PC i la CGT. El GREC, ell, és un component del moviment general català non pas un adversari, ni tan solament secundari. El criticar ? Si. El tractar com si fos un enemic, això me sembla una grossa error politica.

2.- La cosa és deplorable, mes, de moment, l'ECT arrolla i emmena pas més gent que el GREC, i belleu mancos. Demés, si era tan arrelada en el poble com ho proclama, li parlaria la seua llengua, el català septentrional, al lloc del normatiu que comprèn pas... (quan per cas s'atreveix a provar de lligir català!) i que refusa perquè la seua alienació l'hi fa sentir com a "català espanyol", i perquè la natura mig occitana del nostre parlar ne fa el dialecte més diferent de tots del català normatiu. LA FALC escriu la llenga "elitista" (a casa nostra) de SANT JOAN I BARRES i de l'UCE ! Al contrari, la politica lingüistica del GREC ha acomplert enguany un contorn que la posa més endavant més a prop del poble que lé de l'ECT : comença de publicar textos en dialecte.

3.- Sempre, i sobretot quan el nivell general és baix com el nostre, s'escalonen diversos nivells de consciencia de la realitat sociopolitica. Donques diverses opinions i diverses vocacions per l'acció, tant entre els individus com entre les classes, les organizacions etc.. Tal se troba sensibilizat i animat per la llenga, tal altre per la politica, o el teatre popular, o la sardana, o els focs de Sant Joan, o la defensa del castell de Salses... Pluralitat inevitable, i excel.lent perquè és la vida mateixa, i que s'ha de cultivar. En Corsa per exemple, l'ARC mena la lluta politica, Scuola Corsa la cultural sense que ningu no l'acusi de "culturalisme", i tot hi rutlla més aviat bé, fa? El GREC uneix gent de tota manara, de la dreta a l'extrema esquerra politiques. Li exigir, com ho sembla fer implicitament LA FALC (nº 20) d'adoptar les concepcions de l'ECT equivaldria a li demanar de se suicidar quin profit ne treuria el nostre moviment general ? Ha fet acudir el GREC mants intel.lectuals, joves i vells, a la cultura catalana. Entre ellos i els del sud, l'UCE ha

teixit un ample i solid lligam sense precedent des de 250 anys, ni equivalent avui.
Aquesta institucio serveix actualment el moviment d'alliberació dels altres paisos catalans que, per tant, ne volen vigorosament la continuació. Tenir tot això per pellofes me sembla estrany, si mirem el grau zero de la cultura catalana aci i el total trencament amb el sud fa solament unos 15 anys, quan va neixer el GREC i se va trucar durant anys tot sol. La veritat és que el nostre moviment se ten de desplegar de tots bands, encara que el principal, ne convin i ho repeteixi, és el popular. Malauradament, a causa de la seua flaquesa actual, els militants son rarissims, i és veritat que l'energia esmerçada per l'UCE manca a l'acció local. Sense que poguem tapoc ni pensos! abandonar l'UCE, és a dire la solidaritat amb el sud.

4.- Pluralitat, si, mes tabé unitat. Cap moviment no ha mai reexit si ha pas estat unitari. La feblesa del nostre se manifesta particularment per la seua divisió en capelletes emmurallades que se tiren escopetades verbals. Tan solament existeix pas cap mitjà de coordinació entre elles, ni accions comunes, o ben rares. L'enorme "pavé de l'ours" llançat per LA FALC sula cara del GREC me sembla, en definitiva, una demostració més de la dita flaquesa general nostra.

Gerard Vassalls.

CONGRES DE CULTURA CATALANA

Al conjunt dels Paisos Catalans (tant els que es troben sota la dominacio de l'Estat Espanyol com Catalunya Nord sota la de la burgesia centralista francesa), la nostra cultura és en una situació d'anormalitat.
Es precisament per aquesta situacio d'anormalitat que s'ha prés la iniciativa de convocar un Congrès de Cultura Catalana donant a l'expressió cultura el seu sentit el més ampli, és a dir totes les manifestacions que caracteritzan la condició de català i de la col.lectivitat catalana.
La situació i les condicions de lluita son totalment diferents a Catalunya Nord i a la resta dels Paisos Catalans i doncs cal adoptar aqui el desenvolupament d'aquest Congrès.
El Congrès de Cultura Catalana (C.C.C.) a Catalunya Nord ha de fer-lo el poble nord-català, i per això cal adaptar-ho a les condicions propries de treball, creant aixi una dinàmica nord catalana del congrès.
Si nosaltres en tant que nord catalans participem al Congrès és precisament perqué existeix una sola cultura catalana en laqual la nostra participació és necessaria en un esperit d'unitat i de réunificació. Per tant el Congrès era de tenir un caracter reivindicatiu amb campanyes actives de propaganda. Ha de permetre al mateix temps una millor coneixença de la realitat de Catalunya Nord aprofitant els treballs de recerca que s'hi realitzaran, evitant el parany de fer-ne un congrès elitista i limitar-lo a un acte de prestigi de la cultura Catalana., tot i que s'hi farà participar intellectuals i especialistes de tota mena.
El C.C. ha de permetre una popularització de la cultura catalana facilitant els contactes amb la gent que fins ara no s'hi han interessat a través d'enquestes, d'actes culturals i de vulgarització en un sentit més general. Per a poder avançar en aquests objectives cal que tota mena de gent i no unicament especialistes participin en aquest Congrès car ha de ser el Congrès de tots els catalans.
També s'hauran d'adaptar les diferents comissions de treball a Catalunya Nord.
Hem doncs de tenir presents aquestes posicions que l'interès del C.C.C. no és pas la convocació final del Congrès sino tot el treball de preparació que ha de ser un treball de conciencíació al si del poble nord-català com a part integrant de la nacio catalana.

El franquisme i les protestacions internac

Els botxins franquistes han represés, com era de témer, llur sòrdida, llur sinistre tasca; perquè així ho ha volgut un dictador octogenari, que s'aferra desesperadament al poder i es nega a admetre la fallida del seu "regne" sagnant, cinc joves revolucionaris han estat afusellats. Cinc noves victimes que s'afegeixen a la interminable llista de tots les que, des de l'anarquista català Salvador Puig Antich fins als morts de la guerra civil, han sucumbit sota el terror d'un feixisme que no acaba d'agonitzar. Sense oblidar tots els qui, per la voluntat d'un vell general assedegat de sang, pateixan les pitjors tortures dins les garjoles del règim.

UNS MITJANS DERISORIS...

Les protestacions populars o diplomàtiques, les objurgacions a la clemència de la part de les més altes autoritats politiques, religioses o intel.lectuals no han servit per a res; davant la determinacio dels qui, reclamant-se de Déu i de la Historia, continuen afirmant que la cruzada contra el Mal - és a dir contra l'Anti-Espanya- no s'ha acabat, totes aquestes intervencions formals han estat inutils sino irriòries. No es pot lluitar contra la rabia amb psalms i benediccions !. Franco i els seus esbirros, per tal de saciar llurs rancunes criminals han assassinat un altre cop. Ho han fet en tota impunitat, en tota serenitat, sense preocupar-se de buscar proves, sense preocupar-se de les repercussions, mundials... Aquesta actitud s'adiu molt bé amb la natura d'aquest règim totalitari; és per aixo que sorpren molt que alguns hagin pogut encara escriure que en decidir aquestes execucions, Franco ha volgut desafiar l'opinio internacional.

UNA DIVISIO DEL TREBALL INTERNACIONAL...

La realitat és molt més senzilla i alhora molt més instructiva. A Franco i als seus no els hi queda res per aprendre en aquest aspecte; saben per expèriencia i han comprès per habit ud que, a partir del moment on es té la ferma voluntat d'actuar, a les intervencions estrangeres, tan nombroses i prestigioses com vulgueu, no se'ls hi ha de donar massa importancia; la gràcia acordad als sis militants bascos de l'E.TA condemnats igualment a mort, pel Desembre de 1970, no contrediu en absolut aquesta afirmació; Franco rènunciant , per una vegada a la seva passio morbida par les execucions capitals, no va recular davant les pressions de l'exterior; per ell es tractava , més precisament, de donar satisfaccio a una part de la seva opinio que viu de cara al Mercat Comù (Opus Dei; burgesia industrial) després d' haver acceptat les reivindicacions "dures" de l'exèrcit i de les policies muntant la parosia del procés de Burgos.

De 39 anys ençà, Franco i els seus saben que, com ho ha escrit A. Koestler en el seu llibre-reportatge, Un testament espanyol "s'ha establert una tradicio segons la qual les dictadures actuen i les democràcies protesten. Es una divisiodel treball que sembla acontentar tothom". Aquesta divisió del treball, que continua més que mai, els garanteix que res serà realment fet per a posar un punt final a llurs exaccions.

De 39 anys ençà, saben que l'important és aguantar fort perquè, un cop els primers moments d'indignacio passats i la bona consciència liberal satisfeta, tot tornarà a ésser com abans.

Els ambaixadors es precipitaran de bell nou al Pardo per a presentar llurs cartes de credencia (vegueu sino la comedia de les"potencies europees" cridant llur representant a Madrid amb paraules commogudes, per a tornar a enviar-lo al cap de pocs dies, com si res no hagués passat); els ministres es retrobaran amb llurs homònims franquistes a les conferencies internacionals i trincaran junts el xampany de "l'amistat secular" els negociants i els industrials tornaran a empaitar amb discursos afalagadors els alts funcionaris de l'Administració madrilenya per tal d'aconseguir els millors mercats per a llurs productes (es una qüestió de vida

ionals

o de mort, si es pot parlar aixi, en aquests temps de crisis economica). Paralelalment els turistes continuaran cercant, en mig dels soroll dels cotxes i del silenci d'una poblacio terroritzada i amordassada, el sol reparador de llurs fatigues anuals.

UNES COMPLICITATS CRIMINALS...

Ja fa gairebé 40 anys que el mateix escenari es repeteix. 40 anys que els pobles hispànics son les victimes del maquiavelisme estatal i de l'egoïsme individual. Per dures que puguin semblar aquestes paraules, no és el moment de tapar-se les orelles ni és oportu amagar la veritat. Es tot aixo, que cal denunciar amb força, molt més que la pretenguda passivitat dels pobles hispànics, que explica la insuportable longevitat politica d'aquesta dictadura. Sense el suport exterior, sense la complicitat voluntària o inconscient de l'estranger, el règim franquista no seria a hores d'ara, i des de fa anys, res més qu'un moment espan de la historia turmentada de la Peninsula Ibèrica. Sense el recolzament de les "democràcies liberals" de tot el mon i sense les divises que no paren de deixar-hi milions de turistes (individualment antifeixistes potser per certs d'entre ells, no hi ha cap dubte, pero collectivament indiferents a les miseries i als sofriments d'uns "autoctones que ni veuen), el jou franquista ja només seria avui un mal somni.

Hi ha complicitats que maten. Les que evoquem han permès la installacio i el manteniment d'un dels totalitarismes més ignomiiosos de la nostra època. Cada vegada que el franquisme s'ha trobat amb grosses dificultats, és de l'exterior que li ha vingut l'ajuda indispensable per a poder continuar oprimint els pobles i els treballadors que formen part de l'Estat Espanyol. Que es tracti de l'ajut massiu dels Estat Units (confirmat per la signatura de l'acord sobre les bases estratègiques, fa uns quants dies i de les altres"democràcies liberals" en tots els aspectes (militar, economic, financer, politic) o de l'actitud de les"democracies populars" les quals no repugnen pas a fer comerç amb Madrid (encara que sigui sabotejant la lluita dels treballadors com en el cas de la venda del seu carbo per Polonia durant una gran vaga dels miners de les Asturies), la complicitat amb el franquisme és de la mateixa mena.

UNA PREMSA MENTIDERA...

Complicitat, que ha trobat en la premsa d'arreu del mon, llevat d'escasses i gens multitudinaries excepcions, un vehicle molt eficaç. Perquè si, en algunes circumstàncies, la gran premsa ha donat la impressio de voler denunciar la repressio franquista, aquesta condemna ha estat de curta durada i, a més, afeblida per dos elements essencials. En primer lloc, per la confusio permanent, (voluntaria ?) entre la lluita d'uns homes per a la llibertat de tots els pobles i de tots els treballadors de l'Estat Espanyol, emprant les armes que consideren, en aquest moment, les més convenients, i la repressio cega, brutal de les forces d'ocupacio del règim franquista. En segon lloc, per la visio generalment deformant que han donat de la realitat plurinacional hispànica preferint continuar parlant en llur escrits de "NacioEspanyola", d'"unitat nacional" quan la lluita activa de l'E.T.A. i la resistencia permanent dels altres pobles palesen amb evidència tot el contrari; i aixo, fins i tot, quan publicaven una part de la carta escrita pel TXIKI, poc temps abans d'ésser assassinat pels occidors professionals de la dictadura, on apareixen tanmateix amb força les motivacions pregones de la lluita dels Bascos. Perono hi fa res, per als diaris en TXIKI només era un "espanyol" que havia esta afusellat.

LES VIRTUTS DEL SILENCI...

En aquestes condicions, si la raó d'Estat i si els imperatius politico-economics, batejats amb el nom de la regla de no-ingerencia en els afers d'un altre pais, no permeten anar més enllà d'una "solemne protestacio verbal" (exceptuant, és clar, el cas del qui han preferit escollir, per comoditat - ami per interès ! - el procediment del "silenci diplomàtic"); si, per altra banda, la feblesa individual no permet als manifestants indignats d'un dia (turistes sota el sol calent d'"Espanya" encara no fa dos mesòs, abans de tornar a ser-ho dintre una micamenys d'un any) treure'n les conseqüencies que s'imposen; i; si finalment, els condicionaments ideològics i les rutines professionals no permeten als periodistes, fins i tots als més honrats, exposar clarament a llurs lectors la gran diversitat del mosaic hispanic, i per conseqüent les raons profundes de les lluites originals dels diversos pobles de la peninsula, aleshores hom té el dret de demanar-se si la reserva i el silenci no foren preferibles, menys vergonyosos. Perquè, val a dir-ho, hi ha molta impostura, i molta injùria envers totes les victimes en el fet d'esquinçar-se les vestidures durant uns quants dies o unes quantes hores i oblidar-ho rapidament tot al cap d'unes setmanes.

Indiscutiblement, cadascú declararà guardar -oficialment, si més no !- al fons del seu cor una amrgura, un mal gust però aixo no impedirà que es comencin a organitzar les properes vacances de l'altre costat dels Pirineus (sota la proteccio vigilant i sol.licita de la Guàrdia civil), que s'enforteixin els lligams politics i comercials amb el franquisme perllongant la seva existència, i que es torni a parlar en les columnes dels diaris dels aspectes "malgrat-tot-positius" del règim franquista silenciant alhora les seves atrocitats diàries.

I després, cadascu, podrà continuar dientse o creient-se amb molt bona consciència, democrata i liberal, com si la democràcia o la llibertat puguessin prostituir-se o puguessin estar teoricament confinades en els limits d'un Estat, mentre estan totalment bandejades a l'interior de l'Estat Espanyol.

el xatrac

ESKUAK KATAIATU DITEZKE...
BIHOTZAK EZ !!

LETTRE D'EXIL

Paris, 30 Septembre 1975

Il n'est pas simple d'être catalan à Paris quand la nuit fasciste s'approfondit sur la péninsule, quand dans l'hexagone les nécessités politiques de l'heure rendent les choix trop clairs pour certains amateurs de demi teinte et de manipulations.

Pour tenter de sauver nos camarades, pour crier notre indignation contre les responsables de leur assassinat, trois grandes manifestations de rue se sont déroulées, Samedi 20 Septembre, 27 Septembre et Lundi 29. - Le 20 Septembre le FRAP ayant pris la tête du cortège, le PCF et la LCR rompirent la manifestation et empruntèrent un autre itinéraire. - Le 27, après le supplice de nos camarades, non seulement il fut necessaire de discuter encore pour savoir s'il fallait manifester contre la barbarie en Espagne ou pour soutenir le Portugal, mais les organisations trotskistes dispersèrent "leur" (sic) manifestation à mi parcours, isolant le cortège des BASQUES et du FRAP, auquel s'etait joint des révolutionnaires français, occitans et bretons. - Enfin le 29 Septembre se produit l'évènement le plus incroyable : dans le cortège d'hommage aux victimes du franquisme le service d'ordre du PCF déchira le drapeau du FRAP, tenta d'arracher le drapeau basque et d'expulser nos camarades d'Euskadi sur les arguments suivants: " c'est notre manif, on ne veut pas d'incidents, les espagnols derrière"... Des manifestants de base du PCF, quand ils comprennent de qu'est ce drapeau (car ils l'ignorent pour la pluspart !), hésitent devant la détermination physique et politique des basques. Le service d'ordre du PCF tente encore d'expulser les basques, et se retire: les drapeaux basques resteront dans la manifestation mais un cordon sanitaire isolera le groupe des révolutionnaires jusqu'à la fin du parcours; ce qui n'empêchera pas ce groupe de se renforcer de la présence de militants et de sympathisants révolutionnaires bretons, occitans et catalans... Une voix isolée s'élèvera du Cortège de Solidarité avec le Peuple Espagnol..." Le Parti avec les Révolutionnaires..." - Trop tard. Ils ont osé et ceci est une vérification politique importante : Trotskystes et Révisionnistes ne sont solidaires que d'eux mêmes. Quand ils manifestent contre Franco ils manifestent pour eux mêmes, sur la base de leur propre version de l'avenir politique de la péninsule, en donneurs de leçons vis à vis des organisations dont les militants tombent sous les balles du franquisme.

Il serait naif et faux de demander à des groupes politiques d'adherer à des orientations avec lesquelles ils sont en désaccord. Il est pourtant scandaleux et indécent que dans des circonstances comme celles que vivent les peuples d'Espagne, la haine partisane l'emporte sur la solidarité de combat, à moins que, justement , la haine ne s'adresse, au combat lui même - et ne s'appelle simplement la peur.

Pour nous il est clair que notre liberté passe maintenant, non seulement par la défaite préalable des réactionnaires de droite, mais aussi par celle des réactionnaires de gauche.

detencions de revolucionaris sud-catalans

El dia 26 del passat més d'Octubre han estat detinguts a BARCELONA 19 lluitadors revolucionaris, 9 dels quals estant acusats de pertanyer al PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL DELS PAISOS CATALANS (Provisionals) i JOVENTUTS REVOLUCIONARIES CATALANES (J.R.C.).

Aquests nou militants han sigut traslladats a la presò Model i a la Trinitat de BARCELONA sense passar per cap jutge, la qual cosa representa que en qualsevol moment poden tornar a ser traslladats a comisaria per sotmetre'ls a nous interrogatoris. Una de les detingudes, Carme TRAVESSET, de 21 anys, ha estat brutalment torturada per la Brigada Politico-Social.

Per altra banda cal esmentar que es troben sota jurisdicciò militar degut a l'aplicaciò del "Decreto ley antiterrorista" que preten combatre a les organitzacions revolucionaries d'alliberament nacional dels pobles de l'Estat espanyol, com ho demostra el darrer augment de la repressiò sobre les organitzacions P.S.A.N (p.), E.T.A. i U.P.G. signants d'una declaraciò conjunta el passat 1º de Maig.

Recordem a demès que la repressiò a l'Estat espanyol ha obligat a refugiar-se a CATALUNYA-NORD a molts lluitadors catalans.

Fem, degut a això, una crida al suport economic, a l'ajut per trobar feina, a la solidaritat politica amb aquests companys.

ORGANITZEM, NOSALTRES NORD-CATALANS, DESDE CATALUNYA NORD, LA SOLIDARITAT AMB ELS QUE LLUITEN CONTRA EL JOU FEIXISTA ESPANYOL.

PUBLICACIONS
del PSAN (P)
DISPONIBLES A L'E.C.T.

- El Fenomen Nacional 3F50
- Cap a l'Alternativa Democratica 4F00
- Declaració conjunta ETA. PSAN (P). UPG. 3F50
- Aproximació a l'Historia dels Països Catalans. 12F00.

(Preu d'expedició inclus.)

SOCORS CATALA

El SOCORS CATALA és una associacio llei 1901 que té com a finalitat l'ajuda a tots els que pateixen repressiò pel fet d'haver lluitat a favor dels drets nacionals dels catalans. Es una associaciò totalment apolitica i que arreplega persones que han decidit d'unir-se sobre aquesta base exclusivament.

El President del SOCORS CATALA és una personalitat nord-catalana, l'apotecari, conservador-de-la-Casa-Pairal, regidor de la processò de la Sanch, josep DELONCLE. La Tresurera és la Senyora de DESCATLLAR, animadora abnegada de l'Escola Popular Catalana i de la Biblioteca Catalana.

Ajudeu el Socors Català a ajudar els vostres germans.

Envieu l'ajuda financera a la Senyora de DESCATLLAR (mencionar PELS REFUGIATS), 2 Carrer Franklin a PERPINYA.

É PRECISO AVISAR TODA A GENTE

DAR NOTICIA, INFORMAR, PREVENIR

QUE POR CADA FLOR ESTRANGULADA

HÁ MILHOES DE SEMENTES A FLORIR.

É PRECISO AVISAR TODA A GENTE

SEGREDAR A PALAVRA E A SENHA

ENGROSSANDO A VERDADE CORRENTE

DUMA FORÇA QUE NADA A DETENHA.

É PRECISO AVISAR TODA A GENTE

QUE HÁ FOGO NO MEIO DA FLORESTA,

E QUE OS MORTOS APONTAM EM FRENTE

O CAMINO DA ESPERANÇA QUE RESTA.

É PRECISO AVISAR TODA A GENTE,

TRANSMITINDO ESTE MORSE DE DORES.

É PRECISO, IMPERIOSO E URGENTE

MAIS FLORES, MAIS FLORES, MAIS FLORES.

JÔAO APOLINÁRIO

poeta portuguès

ELS NOSTRES ANTICS HOMONIMS

Quan varem llestar el titol de la nostra revista, ni sabiem que n'havien existit d'altres d'aquell mateix nom.

Recordem que lo que nos va decidir a favor d'aquesta eina camparola és , com ho deiem en el primer editorial,que LA FALC era a la vegada el simbol de la nostra lluita a favor de l'alliberament nacional "Bons cops de Falç"... i del nostre combat per l'alliberament de tots els treballadors " La Falç i el Martell"...

Pels nostres vells homonims que hem pogut retrobar, LA FALÇ tenia unicament un sentit nacional i fins i tot nacionalista.

Segons la Bibliografia Catalana publicada a Barcelona per l'Institut Patxot l'any 1931-37, amb el titol de LA FALÇ s'han publicat :

- a Balaguer, del 15/1/1913 al 11/1925, LA FALÇ periodic mesal de propaganda nacionalista adherit a l'Unió Catalanista, portaveu de l'Associació Catalanista i del Sindicat Agricól de Balaguer i sa comarca.
- a Barcelona, el 1919-1920, LA FALÇ, publicació mesal i portaveu de l'Agrupació d'Antics Alumnes de l'Escola Catalana. El seu programa val la pena ser esmentat : "La nostra Falç, tallarà ferm i fort tot lo dolent que'n son camí trobi, tallarà fins l'arrel els mals pensaments que dins nostre camp hagin pogut fructuir, tallarà fins a no deixar senyal totes les idees que com llevó malèfica, s'hagin escampat arreu fen neixer inutil fullaraca que a molts els priva de veurer l'hermós Sol nostra qu'es Catalunya...
- a Barcelona encara, el 1923 el butlleti de Joventut Nacionalista,LA FALÇ. En l'editorial titulat "Salut" diuen entre altres " els eufemismes no resen pels nacionalistes radicals".
- a Malgrat amb aquell titol va sortir del 28/8/1916 fins al 1918 un periodic nacionalista bimensual (42 nº).
- a La Pineda enfi ha sortit amb el nom de LA FALÇ un quinzenari de Patria, Literatura i Humor.

après la répression plus fort que jamais

Sous ce titre nous publions ici un article que nous avons fait parvenir à la presse locale (Indépendant) le 24 Octobre 1975 et qui n'a pas été publié....

Le spécialiste du coup de poing nocturne, le Prince Poniatowski, vient de frapper sur les patriotes bretons et Occitans. Pendant plusieurs jours la police s'est comportée en BRETAGNE et en OCCITANIE comme en pays conquis. On a fouillé les appartements et les permanences, les fermes et les presbytères. On a pillé les correspondances et les carnets d'adresse. On a arrété et détenu des jours durant sans qu'aucun avocat puisse assurer le moindre contrôle. Et pour finir on livre une dizaine de militants à la vindicte de la COUR DE SURETE DE L'ETAT dont le nom seul est déjà tout un programme. Le ministre de l'intérieur n'en est pas à son coup d'essai. Rappelons pour mémoire, que nous mêmes, fin Juillet 1974 avons vu notre local soumis à la fouille en règle d'argoussins mandatés par la dite Cour. A l'époque c'était passé inaperçu. La Catalogne Nord n'est pas la Bretagne et l'opinion ne connait que les peuples qui résistent au destin de mort que la France Grande et Généreuse leur prépare.

Cette fois le coup de poing n'est pas passé inaperçu. On a voulu qu'il en soit ainsi , sans doute pour intimider. En réalité l'intimidation a échoué. Cette répression est une preuve de faiblesse. Le mouvement révolutionnaire breton et occitan sortent renforcés de cette épreuve.

La faiblesse c'est d'abord d'être obligé de frapper. Pendant longtemps PARIS a répondu par le mépris ou le dénigrement aux patriotes des nations interdites de l'hexagone. Toutes les techniques de réduction et de séduction étaient employées. Le temps du folklore est fini. Des deux cotés. La police en Bretagne et en Occitanie s'est comportée comme en pays conquis, parce que précisémment elle est en pays conquis. C'est une évidence que notre lutte et la lutte des peuples frères révèlera chaque jour avec plus de force. Dans une langue qui pourrait être la notre les Corses écrivent : " Colons, escrocs, fora ". C'est clair.

La faiblesse c'est aussi de frapper n'importe où. En Bretagne comme en Occitanie militants politiques, écologiques, culturels appartenant à des groupes distincts et parfois rivaux ont subi les mêmes persécutions. Parce qu'ils etaient Bretons ou Occitans et conscients de l'être, des paysans des employés, des ouvriers, des cadres, des membres de professions libérales et même des curés se sont retrouvés en butte aux mêmes vexations policières. Le chanteur occitan Marti, lui même victime de l'opération a bien traduit le sentiment général quand il a déclaré: " Le gouvernement a perdu les pédales".

Démonstration de faiblesse cette répression renforce également les forces patriotiques révolutionnaires bretonnes ou occitanes. L'élargissement de la solidarité populaire s'est traduit en Bretagne par la création d'un Comité Anti répression où se retrouvent démocrates et révolutionnaires bretons. La résistance à l'opression coloniale gagne ainsi de nouvelles couches. Le camp des partisans se renforce. En Occitanie viticole également les Comités d'action viticole se sont portés au secours des patriotes révolutionnaires. Le renforcement de la tendance à l'unité dans la lutte socialiste de libération nationale sera également une des conséquences de la répression. Unité interne à chaque nation. Unité Internationale également. La Charte de Brest notam-

ment peut permettre ce renforcement international. A court terme la solidarité de nos lutte se manifestera à Hendaye. La marche du Ier Novembre sera aussi la manifestation des peuples opprimés de l'Etat français. Basques et Catalans nous savons par expérience ce que nos ennemis communs sont deux: l'Etat Espagnol et l'Etat Français qui ont toujours su se mettre d'accord contre nous.

En conclusion nous pensons que le coup de poing nocturne du Prince Poniatowski lui retombera sur la gueule. Les chiens de garde de l'Etat Français ont, cette semaine aboyé à la mort en Bretagne et en Occitanie. Ils pressentent l'agonie de l'empire. Cela prendra le temps qu'il faudra, mais notre peuple et les peuples frères colonisés se libéreront de l'opression coloniale et construiront des nations socialistes et fraternelles. Quant au pouvoir politique français il retrouvera tout naturellement l'Ile de France qu'il n'aurait jamais du quitter !!!.

à paraitre aux éditions la Falç

- *Jean-Luc Vilarnau*
- *INTRODUCTION à une PROBLEMATIQUE COLONIALE*

Base et Superstructure en CATALUNYA-NORD

BULLETIN de SOUSCRIPTION à remplir et à retourner aux Editions LA FALÇ, 10 carrer Foy 66000 Perpignan.

NOM : ....
PRENOM: ....
ADRESSE COMPLETE: ....
....

PRIX de SOUSCRIPTION

Etat Français : I5 F.

Autres Etats : I8 F.

Je désire recevoir exemplaires(s) de "INTRODUCTION à une PROBLEMATIQUE COLONIALE"

Ci-joint la somme de Francs par chèque bancaire - chèque postal à l'ordre du JOURNAL " LA FALÇ" .

ABONAMENTS A LA FALÇ

Per sobreviure la nostra revista necessita tenir més abonaments. Els que ja s'han abonat que facin conèixer la revista, que ens enviin noms de persones que poguin ser interessades : catalans fora del país, catalanistes, occitans etc.

Preu d'Abonament: 25f00 Ajuda: 50f00 i més
a "la Falç" : CCP 1 412 23. Montpelher
Envieu el butlletí d'abonament a :
"la Falç" 10 Carrer Foy, PERPINYA-Catalunya-Nord

ABONAMENT la Falç

Cognom ....

Prenom ....

Adreça ....
....

 Impremta especial E.C.T. PERPINYA. Directeur-gérant : J. ROURE. Diposit legal : 4e trimestre 1975.